

Capitolul 15

Legea arderii-de-tot

(Levitic 6.8-13)

Ajungem acum la legea arderii-de-tot, după ce în capitolul 1 am văzut rânduielele generale pentru jertfa arderii-de-tot. Aici deci găsim principiile exacte pe care trebuie să le ia în seamă cel care dorește să aducă o ardere-de-tot. În capitolul 6.8 vedem că legea a fost dată lui Aaron și fiilor săi, în timp ce în capitolul 1 este vorba de cineva din popor. Oricine are voie să aducă lui Dumnezeu o ardere-de-tot, însă aici este vorba de Aaron și de fiii săi. Principiile dumnezeiești cu privire la slujba noastră de duminica dimineată sunt încredințate Domnului și acelor care sunt preoți. Prin fiii lui Aaron trebuie să înțelegem pe acei copii de parte bărbătească care au voie să execute realmente slujba preoțească. Ei stau zilnic în prezența Domnului și de aceea sunt obișnuiți să judece totul potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acestora, deci, Dumnezeu le dă indicații care trebuie urmate la îndeplinirea slujbei. Acesta este un principiu general în Cuvântul lui Dumnezeu. În Numeri 10 citim de exemplu despre trompetele de argint cu ajutorul cărora Moise putea să cheme tot poporul. Însă se amintește în mod deosebit, că preoții trebuiau să sufle în ele. Asta înseamnă că Domnul Isus, a cărui imagine este Moise, care rostește cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu, face aceasta în mod obișnuit prin preoți, adică aceia care au cu adevărat părtașie cu El și pot să înțeleagă cel mai bine gândurile Sale. Ei exercită slujba cea mai importantă, așa cum am văzut deja în capitolul 1, unde tot ceea ce cerea înțelegere trebuia împlinit de preoți. Și la citirea versetelor care ne stau în față e bine să ne gândim la aceasta.

„Arderea-de-tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineată și focul să ardă pe altar“ (versetul 9). Aproape același gând îl găsim și în Exod 29, unde se spune că în fiecare dimineată și seară trebuia să fie adusă arderea-de-tot - seara, ca astfel în timpul nopții să se poate înălța spre Dumnezeu mirosul jertfei. În chip profetic vedem în aceasta însemnătatea lucrării Domnului Isus pentru noi și pentru Israel. Noi trăim în noapte; când Domnul a fost trădat de Iuda era noapte (Ioan 13.20). Odată se va ivi ziua când Domnul va reveni ca Soare al dreptății. Aceasta va fi o zi deosebită pentru Israel. Deci arderea-de-tot era hotărâtă pentru ziua, căci numai pe baza lucrării Domnului Isus va fi binecuvântat Israel; însă era și pentru noapte, căci și noi primim binecuvântările noastre numai pe baza lucrării Domnului.

Aici însă se arată categoric că arderea-de-tot trebuia să fie toată noaptea pe vatra altarului. Este vorba aici despre jertfa arderii-de-tot, pe care noi o aducem. Dumnezeu vede lucrarea Domnului Isus tot timpul. Dacă El numai o clipă n-ar vedea-o, nu ar exista nici o binecuvântare pentru noi. Însă pentru că aici este vorba de arderea-de-tot pe care noi o aducem, Cuvântul lui Dumnezeu spune cu privire la ea că focul trebuie să ardă toată noaptea. Cred că în Numeri 28 găsim aproape același gând, când se spune că Dumnezeu dorește să primească jertfe de pe acest pământ blestemat, din această pustie, în care Dumnezeu este lepădat. El dorește totuși să vadă roade din acest pământ. Aceasta o vedem și aici. Și chiar dacă este noapte pe pământ, Dumnezeu dorește ca mirosul arderii-de-tot să se ridice spre El. Ce gând prețios, mai ales dacă ne gândim la jertfele noastre! În tot timpul cât Domnul Isus este lepădat, Dumnezeu dorește ca ai Săi să-I aducă ardere-de-tot, ca astfel să se ridice totdeauna spre El mirosul plăcut - nu ca odinioară de pe cruce, ci ca mirosul jertfei arderii-de-tot adusă Lui. Așa cum am văzut, asta înseamnă ca noi să privim pe Domnul Isus ca ardere-de-tot și, ceea ce noi am văzut în El, să

aducem ca jertfă.

Același gând îl găsim și în Psalmul 134. Probabil cunoaștem succesiunea celor trei Psalmi 132-134. În Psalmul 132 vedem locul străngerii laolaltă. În Psalmul 133.1 citim: „Iată, ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate“ și în Psalmul 134 găsim slujba care se execută acolo. Se spune în primul verset: „Iată, binecuvântați pe Domnul, toți slujitorii Domnului, care stați nopțile în casa Domnului!“ Mulți nu înțeleg de ce se spune aici „nopțile“, însă noi înțelegem, dacă vedem ce învață Noul Testament. Așa merge până la sfârșitul Psalmului 134, căci acolo găsim dimineața: „Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!“ Cu aceasta cântările treptelor (sau cântările urcării) se termină.

În Levitic 6.9 se vorbește despre arderea-de-tot: „Arderea-de-tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineața și focul să ardă pe altar“ (versetul 9). Aceasta este deci slujba preoților. În primul rând se referă la Domnul Isus, căci Aaron este o imagine a Domnului Isus. Însă Aaron și fiii săi sunt numiți împreună, adică este o misiune și a fiilor lui Aaron. Ce slujbă minunată cere Domnul Isus de la noi! Este misiunea noastră să îngrijim în tot timpul lepădării Domnului să se înalțe către Dumnezeu mirosul arderii-de-tot, pentru că noi, credincioșii, aducem această jertfă lui Dumnezeu.

Dacă ne gândim acum la jertfa pentru păcat, vedem că există diferențe între cele două. Jertfa pentru păcat este necesară pentru mântuirea noastră. Însă era adusă numai odată pe an. Nu găsim că se mai repeta. Probabil că se mai întâmpla, când păcătuia cineva, așa cum vedem în capitolul 4 și 5, însă despre o jertfă pentru păcat de bunăvoie nu se vorbește niciodată. Aici însă, unde se vorbește despre arderea-de-tot, Dumnezeu pornește de la considerentul că inimile noastre sunt pline și aduc necurmat această jertfă. Aceasta Îl bucură! Și este un gând serios pentru inimile noastre. Când am venit prima dată la Dumnezeu, am văzut pe Domnul Isus ca jertfă pentru păcat, căci noi ne-am preocupat cu ceea ce aveam nevoie. Însă când am cunoscut cu adevărat pe Domnul Isus, Dumnezeu dorește ca noi să ne ocupăm cu Domnul Isus ca ardere-de-tot. Chiar dacă noi nu uităm niciodată lucrarea Sa cu privire la păcatele noastre, înțelegem totuși că o jertfă pentru păcat nu a fost adusă pe altar. În acest scop Dumnezeu dorește o ardere-de-tot. Slujba noastră constă totdeauna, deci, ca în tot timpul lepădării Domnului să aducem ardere-de-tot, care se înalță ca un miros plăcut spre El.

Focul trebuia menținut să ardă pe altar. Focul este o imagine a sfințeniei lui Dumnezeu care cercetează și verifică. Cu privire la Domnul Isus pe cruce, văzut ca ardere-de-tot, se ridică numai un miros plăcut către Dumnezeu. Este slujba noastră ca să îngrijim ca focul să fie menținut aprins, adică noi să privim înapoi la cruce, ca să vedem cum focul a cercetat pe Domnul și cum s-a ridicat spre Dumnezeu numai un miros plăcut.

Asta nu înseamnă însă că lucrarea nu este desăvârșită. Vedem în versetul 10 că este înfăptuită. Noi umblăm în siguranța că lucrarea a fost înfăptuită și Dumnezeu a fost pe deplin slăvit. Noi știm că în Domnul Isus nu se găsește nimic care să nu fie bun și suntem conștienți că totul în El este desăvârșit. În această situație cercetăm mereu arderea-de-tot, ca să vedem cum totul este desăvârșit și ca să exprimăm aceasta înaintea lui Dumnezeu. Însă, așa cum am spus, facem așa, fiind siguri de faptul că lucrarea a fost săvârșită. Așa găsim în versetul 10:

„Preotul să se îmbrace cu tunica de in și peste trup cu lenjerie de in, să ia cenușa făcută de focul care va mistui arderea-de-tot de pe altar și s-o verse

lângă altar“.

Preotul trebuia deci să se preocupe cu cenușa focului și să îmbrace tunică de in și lenjeria de in, adică îmbrăcămintea pe care el o purta în Ziua cea mare a Ispășirii. Înseamnă că noi trebuie să posedăm îndreptățirea practică, atunci când ne preocupăm așa cu Domnul Isus. Despre aceasta vorbește inul, așa cum spune Apocalipsa 19.8. Cum se putea sta permanent lângă arderea-de-tot și să fie înconjurat de mirosul plăcut care ieșea din ea - căci un preot, care se afla totdeauna lângă altar și lângă arderea-de-tot, care vorbește despre dăruirea deplină a Domnului față de Dumnezeu, care a mers până la moarte, trăia în acest miros plăcut, cum poate să se preocupe de aceste lucruri și să fie practic necurat?

Cenușa este simbolul lucrării săvârșite și chiar a unei lucrări săvârșite în moarte. Cenușa ia ființă numai când totul a fost mistuit de foc. Gândul călăuzitor la noi trebuie să fie că Hristos a murit; și chiar dacă a avut loc ca ardere-de-tot pentru slava lui Dumnezeu, totuși acolo a fost adusă, unde El a murit pentru noi, unde Dumnezeu trebuia să termine cu omul firesc, așa încât noi nu avem voie niciodată să uităm că am murit împreună cu Hristos, că omul cel vechi este judecat și trebuie să trăim în puterea învierii.

Aceasta are însă consecințe asupra vieții noastre practice. Noi avem voie să stăm la altar, însă, pe lângă aceasta, avem o misiune, o slujbă. Altarul de aramă era într-adevăr o parte a cortului întâlnirii și era totuși în pustie. Curtea din față a cortului este o imagine a pământului ca loc unde stătea cruce. În Evrei 13.10-13 citim că noi trebuie să ne găsim ori în Locul Preasfânt ori în afara taberei. Când ne strângem laolaltă ca Adunare, la masa Domnului, ca să ne aducem jertfele, atunci vedem cu ce caracter trebuie să fim acolo: trebuie să fim conștienți că lucrarea a fost înfăptuită, trebuie să realizăm că am murit împreună cu Domnul și că omul cel vechi nu are nici o autorizare de a fi prezent. Așa aducem noi jertfele noastre de ardere-de-tot. Însă nu rămânem totdeauna acolo, ci trebuie să ieșim afară în lume, unde trebuie să depunem mărturia noastră. Atunci noi nu mai avem aceleași haine ca în Locul Preasfânt.

Apoi să se dezbrace de veșmintele lui și să se îmbrace cu altele ca să scoată cenușa afară din tabără, într-un loc curat (versetul 11). Acesta este al doilea lucru, altă parte a slujbei noastre care se face în afară. Noi trebuie apoi să fim într-un loc curat în afara taberei, despărțiți de toate organizațiile bisericesti și omenești. Acolo noi trebuie să purtăm cenușa, adică mărturia lucrării înfăptuite, însă nu ca jertfă pentru păcat, ci ca ardere-de-tot. Înseamnă într-adevăr sfârșitul naturii omenești, însă peste aceasta se arată deplina dăruire față de Dumnezeu.

În versetele 12 și 13 Dumnezeu arăta încă odată clar că focul de pe altar nu avea voie să se stingă:

„Focul să ardă pe altar și să nu se stingă deloc; în fiecare dimineață preotul să aprindă lemne pe altar, să așeze arderea-de-tot pe ele și să ardă deasupra grăsimii jertfelor de mulțumire. Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc“.

Consider că din aceasta rezultă și ce înseamnă lucrarea pentru Israel. Israel a lepădat pe Domnul Isus, de aceea a venit judecata asupra poporului. Însă cum se face că nu a fost nimic cu totul și că îl așteaptă un viitor minunat? Motivul pentru aceasta este că din arderea-de-tot se ridică spre Dumnezeu un miros plăcut.

În Ioan 11.52 citim că Domnul Isus a murit pentru popor, însă și ca să adune pe copiii lui Dumnezeu care sunt risipiți. El a murit în primul rând pentru popor. Aceasta am văzut-o și la studiul capitolului 16 din Levitic. Jertfa pentru păcat a fost adusă pentru Aaron și casa lui, însă și pentru popor. Același gând îl găsim și în Evrei 2.17: „De aceea, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate, ca să poată fi în lucrurile privitoare la Dumnezeu, un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului“. Hristos trebuia să moară pentru păcatele poporului. Pentru că mirosul plăcut al jertfei Domnului Isus s-a ridicat spre Dumnezeu, Dumnezeu poate suporta poporul, poate să-l păzească și în viitor să-l conducă în binecuvântări. Normal, fiecare persoană trebuie să se pocăiască, pentru că numai iudeii născuți din nou vor intra în împărăția de o mie de ani. Cei necredincioși vor fi judecați. Însă acum Dumnezeu suportă poporul pe baza arderii-de-tot.

Să privim acum mai departe slujba preotului. El trebuia să mențină focul aprins și în fiecare dimineață să aprindă lemne pe el și să aducă arderea-de-tot. Este același lucru ca și în capitolul 1; însă vedem aici că se petrece fără întreruperi. El trebuia să aprindă lemnele. Am văzut deja că lemnul este o imagine a naturii omenești, care trebuie distrusă. Însă și omul nou are o natură, natura cea nouă, pe care am primit-o. Cu ea trebuie să se preocupe preotul. În slujba sa preotească pentru credincioși, el trebuie să mențină inimile calde, ca astfel Duhul Sfânt să le poată întrebuița pentru arderea-de-tot. Să ne gândim numai la cei doi ucenici în drumul lor spre Emaus, din Luca 24. Domnul le vorbește și acesta este începutul slujbei preotului. Ei erau însă întristați și nu aveau nici o înțelegere față de lucrarea Sa minunată. Însă după ce Domnul a vorbit cu ei despre Sine Însuși, ei puteau spune: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?“ Cred că acesta este un exemplu pentru ceea ce găsim aici. Este stimularea sentimentală, prin care credincioșii sunt în stare să aducă arderea-de-tot.

Ajungem apoi la arderea-de-tot însăși, pe care trebuia s-o aducă preoții. Am văzut deja în capitolul 1, ce însemna aceasta și anume să așeze fiecare bucățică în modul convenit. Arderea-de-tot era tăiată în bucăți și acestea erau așezate într-o ordine precisă pe altar, încât preotul putea să aducă lui Dumnezeu toată desăvârșirea lăuntrică a Domnului în ansamblul ei real. Dragostea Sa, dreptatea Sa, sfințenia Sa, înțelepciunea pe care El a arătat-o în drumul Său, puterea în care El a săvârșit lucrarea și dăruirea Sa totală trebuiau făcute vizibile și privite. Aceasta este slujba preotului. Este în stare de slujbă, numai acela care se ocupă amănunțit de lucrarea Domnului Isus, care a tăiat în bucăți arderea-de-tot și a privit-o cu adorare.

Se spune apoi că preotul trebuia să ardă pe foc grăsimea jertfei de mulțumire. Jertfa de mulțumire este o imagine a lucrării Domnului Isus ca baza părtașiei noastre cu Dumnezeu, un tablou al crucii Domnului Isus în sensul că acesta este obiectul prin care noi avem părtașie cu Dumnezeu. Prin crucea Domnului Isus, Dumnezeu a fost pe deplin slăvit. Dumnezeu spune acum: Eu am fost acolo pe deplin satisfăcut. Și inimile noastre pot spune că prin această lucrare noi suntem pe deplin mântuiți. Dacă ne gândim la aceasta, inimile noastre sunt umplute de bucurie și aceasta este părtașie, căci avem aceleași sentimente ca și Tatăl. Aici sunt amintite bucățile de grăsime, acestea sunt părțile jertfei de mulțumire care erau în mod special hotărâte pentru Dumnezeu și care în Levitic 3.11 și 16 sunt numite „mâncarea“ lui Dumnezeu. Nu este minunat că se spune lucrul acesta aici? Legea jertfei de mulțumire se găsește în capitolul 7, însă aici, la tratarea arderii-de-tot este arătată în context. Ceea ce noi aducem lui Dumnezeu ca ardere-de-tot și anume cu dorința ca mirosul ei să se ridice spre Dumnezeu, aceasta El o

numește mâncarea Sa, plinea Sa. Ce gând minunat! Dumnezeu primește ca mâncare și hrană ceea ce noi Îi jertfim!

Cât de important este aceasta pentru El, vedem în versetul 13; acolo se spune pentru a treia oară: „Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc“. Ce slujbă minunată am primit noi, însă și ce răspundere!